

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Keisti populiarius mokymai. 1 dalis

Asmeninė pranašystė

John Fenn, 2010 m. gruodžio mėn. 18 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Pradedu naują seriją straipsnių apie keistas doktrinas (vert. fad doctrines). Pirmas mokymas apie asmeninę pranašystę ir kas nutinka, kuomet žmonės ima kalbėti ne iš Šventosios Dvasios, o iš savo širdžių, ir kaip tai atskirti...

Asmeninė pranašystė- ne iš Dievo, bet iš žmogaus širdies

Mūsų archyvų skyriuje yra išsamus mokymas apie pranašystę. Šiame straipsnyje aš rašysiu apie tai, kaip atskirti, ar asmuo pranašauja iš savo širdies, ar iš Šventosios Dvasios.

Jeremijo 23:9-40 yra Viešpaties Žodis apibūdinantis melagingus pranašus ir melagingą asmeninę pranašystę: „Jie kalba savo širdies regėjimus, bet ne tai, kas išeina iš Viešpaties burnos“ (Jer 23:16).

Pati idėja, kad galima pranašauti iš savo širdies kai kam gali būti nauja, bet daugelis, kurie buvo mokomi pranašauti savo iniciatyva, būtent taip ir elgiasi net nesuprasdami savo klaidos. Taip kartais nutinka ir tada, kai žmonės gauna žodžius patys sau arba kartais susapnuoja dvasinius sapnus ir nori suprasti kas atėjo iš Dievo, o kas iš jų pačių.

Žmones reikia mokyti apie Dvasios dovanas, bet mokymas, kad asmuo gali pranašauti kada tik panorėjęs, savo iniciatyva, yra klaidingas. Šventosios Dvasios dovanos veikia Jo iniciatyva.

Pavyzdys

Jeremijo pranašystės 28 skyriuje randame gerą pavyzdį pranašystės, kuri buvo pasakyta ne iš Dievo, bet iš žmogaus širdies. Babilono valdovas Nebukadnecaras ruošėsi įsiveržti į Judą ir jį sugriauti. Jis jau nusiaubė šventyklos išdinę, bet leido karaliui Sedekijui likti soste. Sedekijui reikėjo žodžio iš Viešpaties, ką daryti. Jeremijas pranašavo iš Viešpaties, kad taika įmanoma, tik reikia sudaryti sutartį su Nebukadnecaru, bet jeigu jie kariaus prieš jį, bus nugalėti ir Jeruzalė bus sugriauta.

Pranašas Hananijas paskelbė žodį iš savo širdies ir pasakė, kad Viešpats padarys didžių ir galingų dalykų karaliaus labui, jį apsaugos ir atstatys, o pranašystę pabaigė žodžiais: „Taip sako Viešpats“:

- 1) Aš sulaužiau virš tavęs Babilono jungą“;
- 2) Per du metus aš gražinsiu išplėstas brangenynes;
- 3) Visi belaisviai ir karaliaus sūnūs grįš namo;
- 4) Aš sulaužysiu Nebukadnecaro jungą (tą patį, kurį sakė, kad jau sulaužė, tai prieštaravimas, kaip skaitome daugumoje vertimų).

Kaip kontrastas, Jeremijo pranašystė buvo trumpa ir tiksli: sudaryk sąjungą su Nebukadnecaru ir taip išsigelbėsi. Taigi kokius čia matome pranašysčių požymius?

Pranašystės iš žmogaus širdies požymiai (Hananijas):

- 1) dažnai ilga, įmantri, sakoma drąsiai ir išraiškingai;
- 2) pranašystė nukreipta į žmogaus ego;
- 3) pranašaujama žmogui tai, ką jis nori girdėti, ypač „sugrįžimą“ iš priešo vergovės;
- 4) kalba apie turtą ir/arba nuosavybės atstatymą tiesiogiai arba dvasine prasme;
- 5) ji prieštarauja pati sau, kaip Hananijo pranašystėje (2,5 eil);
- 6) pranašystė yra nukreipta į „mane“ – ką Dievas daro dėl „manęs“.

Tikros pranašystės požymiai (Jeremijo):

- 1) ji paprastai trumpesnė, tiksli, glausta;
- 2) kalba paprasta, be pagražinimų ir religinio žodyno;
- 3) pranašystė nukreipta į Dievą, bet ne į „mane“;
- 4) ji atspindi širdies nuolankumą, dažnai kalba asmeniui apie tai, kas nemalonu, bet turi būti sutvarkyta, jei nori augti Viešpatyje, visada skatina žmogų augti ir tobulėti.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Jeremijo 23:9-40

Viešpats išsamiai apibūdina melagingus pranašus ir pranašystes sakomas iš žmogaus širdies (16 eilutė): „... jie mulkina jus“ ir „jie kalba vizijas iš savo pačių širdies“. Asmeninė pranašystė, kuri atėjo iš žmogaus ne Dievo valia tarnauja žmogaus tuštybei ir maitina jo puikybę. Tai viena iš priežasčių, kodėl jos dažnai tokios ilgos, dramatiškos ir sakomos įmantria kalba. Bet jeigu jūs pakankamai ilgai pažįstate Viešpatį ir esate girdėję, kaip Jis jums kalba, arba skaitote Evangelijas, jūs galite pastebėti, kad Jėzus nesišvaistė žodžiais, nenaudojo pagražinimų ir įmantrios kalbos. Jis naudojo kasdieninę kalbą ir kalbėjo tiesiai apie esmę ir Jis visada toks pats.

Prisiminkite asmenines Jėzaus pranašystes pasakytas aiškiai ir glaustai Evangelijose, Apaštalų darbuose ir Apreiškimo knygoje (žinia septynioms bažnyčioms). Tos pranašystės yra aiškios, glaustos ir nukreiptos į Dievą. Tikra pranašystė yra tiksli. Ji kreipia asmenį nusizeminti ir tarnauti Viešpačiui. Melaginga pranašystė pataikauja žmogaus „ego“, maitina jo tuštybę ir todėl dažnai būna labai ilga. Jėzaus liudijimas (ne mūsų liudijimas!) yra pranašystės Dvasia. (Apr 19:10). Ištyrinkite pranašystę pagal tai ar tai, ką gavote, yra dėl Jo, ir moko kaip teisingai elgtis Jame?

Jer 23:21 pasakyta: „Aš nesiunčiau šitų pranašų, jie patys bėgo pranašauti. Nekalbėjau jiems, tačiau jie pranašavo“ (jie labai troško, energingai užsispyrusiai siekė duoti jums žodį). Jie siūlo save arba savo dovaną kaip rinkoje - mainais už pinigus arba įtaką. Jie „bėga“ pas jus „palaiminti“ jus dėl asmeninių priežasčių.

Kaip nutinka, kad pradeda gerai, bet ...

Blogai, kad kartais žmonės pradeda iš Dvasios, bet po to galvoja, kad turi pasakyti dar kažką daugiau ir ima kalbėti iš savo pačių širdies ir tuomet tas žmogus, kuriam kalbama, arba tas pats asmuo (jei pranašystė skirta jam pačiam) gauna mišinį iš dviejų šaltinių - Dievo ir žmogaus žodžių. Kaip tai atsitinka?

Kartą po susitikimo su misionieriumi į mano raštinę atėjo verkdamas studentė. Ji norėjo sužinoti, kodėl tas pamokslininkas taip ją paveikė. Ji taip pat buvo pašaukta į misijas ir aš jai paaiškinau, kad dovanos joje paliudijo, sutapo su kalbėtojo dovanomis. Todėl jos dvasia buvo sujudinta.

Dažnai asmuo, kuris kalba iš savo paties širdies, daro tai atpažindamas dovanas kitame, ir po to nesuvokdamas, arba dėl to, kad buvo klaidingai pamokytas, galvoja, kad tai pranašystės dovana arba pažinimo žodis. Štai taip jie tikrai gali atpažinti kitame dovanas, bet po to jie prideda prie to suvokimo: „taip sako Viešpats“, ir pateikia viską būsimoju laiku. Tokiu būdu žmogus gauna „gražią“ asmeninę pranašystę, kuri nieko bendro neturi su Dievo valia.

Prieš kelis metus teko pamokslauti konferencijoje Kolorado Springs. Prieš tai, kai atėjo mano eilė kalbėti, buvau pakviestas į „žaliąjį kambarį“. Ten buvo ir kiti pamokslininkai, taip pat vienas, kuris garsėjo asmeninėmis pranašystėmis ir visoje šalyje mokė apie jas. Jis ir keli jo padėjėjai primygtinai norėjo pranašauti visiems susirinkusiems. Aš nusileidau ir atsėdau ant tos, taip vadinamos „karštos kėdės“.

Pirma pranašystė buvo teisinga ir aišku, kad iš Viešpaties: trumpa, tiksli ir konkreti. Aš buvau padrasintas, palaimintas ir jau norėjau eiti, bet jie primygtinai reikalavo, kad dar pasilikčiau, kol meldėsi už mane.

Sekanti pranašystė, nors lydima žodžių: „taip sako Viešpats“ buvo atpažinimas dvasioje, to, ką aš tuo metu dariau: mokiau, vadovavau Biblijos mokyklai ir buvau vienos mega bažnyčios lyderių komandoje. Visi jų žodžiai buvo sakomi būsimoju laiku: „Taip sako Viešpats: Aš pradėsiu naudoti tave mokytojo tarnavime, administraciniame darbe ir pakelsiu į lyderius“.

Žmogaus dvasia atgimsta iš Dievo Dvasios. Todėl mes visi galime savyje jausti paliudijimą, kai sutinkame kitą tikintį žmogų. Pavyzdžiui, taip dažnai nutinka parduotuvėje. Jūs po to mąstote: „galvoju, kad tas tarnautojas yra tikintysis, nes jaučiu liudijimą savo viduje“. Štai kas nutiko tada tame „žaliajame kambaryje“ – jie turėjo liudijimą savo širdyje apie mane. Jie savo pranašystę pasakė būsimoju laiku ir pridėjo: „taip sako Viešpats“. Tai – klaida.

Širdies būklė

„Jie pranašauja iš savo širdies paklydimo“ (Jer 23:26 vertimas iš anglų k.). Čia nepasakyta, kad jie klaidina, bet kad pranašauja iš savo suklydimo. Čia akcentuojame ne tai, kad jie sąmoningai klaidina, bet kad paklydimas yra jų širdyse dėl to, kad yra neteisingai pamokyti ir nepažįsta Dvasios kelių.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Jie gali turėti teisingą širdį ir motyvus, bet būti paklaidinti blogo mokymo, todėl net jiems to nesuvokiant, paklūsti klaidos dvasiai. Todėl, kai žmogaus širdyje yra vietos klaidos dvasiai, jis gali imti kreipti savo gyvenimą pagal tą klaidingą žodį, ir manyti kad seka Dievu, nors seka tuo suklydimu.

Apie sapnus

Yra tikri dvasiniai sapnai, pavyzdžiui Juozapo ir faraono, Danieliaus ir Nebukadnecaro, netgi Naujojo Testamento istorijose (apie Juozapą, Mariją, išminčius). Dauguma mūsų yra sapnavę tikrus dvasinius sapnus.

Bet ne visi sapnai yra iš Dievo su paslėpta reikšme. Vienas požymių, kad žmogus pranašauja savo įsivaizdavimus, yra sapnų ir/arba mįslingų, metaforinių nukrypimų akcentavimas, tokiu būdu Dievo Žodis apgaubiamas paslaptimi ir neaiškumu. Rašte matome, kad tiek ST, tiek NT pavyzdžiuose sapnai iš Dievo buvo lengvai ir tuoj pat išaiškinami ir suprantami.

Kartais būna reguliarūs sapnai ir žmonės nori suprasti visas net mažiausias dvasines reikšmes, nors jų tenai nėra. Nutinka taip, kad žmonės ima vadovautis gyvenime sapnais ir sudėtingais paslėptais simboliais vietoj to, kad būtų vedami Viešpaties, kaip pasakyta Jer 23:27-28:

„Jie siekia, kad mano tauta pamirštų mane dėl jų sapnų, kuriuos jie pasakoja vieni kitiems, kaip jų tėvai pamiršo mane dėl Baalio. Pranašas, kuris turi sapną, tepasakoja jį (kaip sapną), o kas turi mano žodį, teskelbia jį ištikimais. Ką šiaudai turi bendro su kviečių grūdais? - sako Viešpats“.

Tikras žodis iš Viešpaties yra tyras ir perteikiamas aiškiai - jis turi prasmę (grūdus lengva suvirškinti). Žodžiai iš žmogaus širdies dažnai yra mistiški ir egocentriški bei palieka žmogų su abejonėmis, kas iš tiesų buvo pasakyta (šiaudai turi būti sudeginti).

Viešpats vėl pabrėžia į save nukreiptą, egocentrišką, savanaudišką „man, mano, mane“ kultūrą - viskas apie mano sapnus, žodžius, ką tai ir tai reiškia, puikius dalykus man Viešpats ruošiasi atstatyti ir padaryti dėl manęs – ir nieko apie tai, ką Viešpats iš tiesų sako žmonėms: nusizemink, elkis teisingai, nors būtų sunku, ieškok paguodos ir padaršinimo Manyje, auk Manyje, Aš esu su tavimi, kai tavo kelias sunkus.

Susitelkimas į klaidingus nukrypimus (tai jau seniai naudoja priešas), veda juos ieškoti paslėptų reikšmių, kai Kristus yra mumyse ir kalba visiškai aiškiai, taip kaip Evangelijose, Apaštalų darbuose ir Apreiškimo knygoje.

Man patinka, ką Viešpats sako „Neminėkite daugiau Viešpaties naštos, nes kiekvienas žmogaus žodis bus jam našta; jūs iškraipote gyvojo Dievo, kareivijų Viešpaties žodžius“ (Jer 23:36 vertimas iš anglų k. pažodžiui kaip šiame tekste: „nenaudokite frazės: „pranašystė iš Viešpaties“, nes žmonės naudoja ją savo pačių idėjoms, iškreipdami gyvojo Dievo žodžius...“).

Išvados:

Kaip aš sakiau yra tikri sapnai ir pranašystės, bet daug iš to, ką mačiau pastaraisiais metais galiu palyginti su 1970 metais, kai su dovanomis buvo elgiamasi kaip su blizgančiu nauju žaisliuku. Ir kaip kiekvienas naujas žaislas ar keistenybė po kurio laiko nusidėvi ir palieka žmones suglumusius su daugybe asmeninių pranašysčių užrašytų sąsiuvinuose, su konspektais apie sapnų simbolius, kurie tarsi sako: „dabar aš galiu pranašauti žmonėms, dabar aš galiu aiškinti sapnus?...“

Yra tikri dalykai, bet daugelis elgiasi kaip berniukas Samuelis, kurio kambaryje stovėjo pats Viešpats ir kantriai tris kartus šaukė jį vardu. Tačiau jis nematė ir neatpažino Jo balso ir jis bėgo kažkur pagalbos, norėdamas suprasti. Bet kaip Samuelis, kai jie supras savo klaidą, ar jie sugrįš vėl į Jo artumą ir pasakys: „Kalbėk Viešpatie, tavo tarnas klauso“ (1 Sam 3).

Kitą savaitę naujas straipsnis apie keistus mokymus.

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Keisti populiariūs mokymai. 2 dalis

Asmeninė pranašystė

John Fenn, 2011 m. sausio mėn. 1 d., www.supernaturalhousechurch.org

Šį kartą baigsiu temą apie asmeninės pranašystės klaidas.

Aš buvau apstulbintas, kad tiek daug skaitytojų parašė man ir dėkojo už šitą mokymą. Šiandien noriu rašyti apie kitą pusę – teigiamus dalykus apie asmeninę pranašystę, bet dar keletas minčių iš praeitos temos.

Kaip jūs prisimenate, Viešpats mokė Jeremiją apie asmeninės pranašystės klaidas (Jer 23). Tai aš nagrinėjau savo pirmame laiške šia tema. Jeremijas matė, kaip tai vyksta tikrovėje, ir vėliau aprašė, kaip pranašas Hananijas emocijų paveiktas pranašavo iš savo širdies.

Jeremijas taip apibūdina asmenį, kuris pranašauja iš savo širdies: „Viešpats tavęs nesiuntė; bet tu privertei juos patikėti melu“ (Jer 28:15). Sumaišydami tikrus dalykus su savo pačių žodžiais ir emocijomis, žmonės patiki melu ir kartais ta linkme pradeda kreipti savo gyvenimą. Galima prirašyti toms tokių istorijų, kai žmonės tikėdami melu sugadino sau gyvenimą.

Patvirtinimai

Išmokime, kad kiekviena byla patvirtinam dviejų ar trijų žmonių liudijimais (2 Kor 13:1). Net ir tuo atveju, kai asmeninė pranašystė yra tiksliai, Viešpats duos 1 ar 2 patvirtinančius žodžius. Reikia tik Jo paprašyti.

Asmeninė pranašystė visada bus patvirtinimas to, ką Viešpats jau yra kalbėjęs tavo širdyje. Šventoji Dvasia, kuri gyvena tavo širdyje liudija tiesą tavo dvasiai (Rom 8:17). Tai pirmasis ir svarbiausias liudininkas. Po to kažkas gali ateiti ir kalbėti tau žodį, kuris patvirtins tą liudijimą, kurį tu jau turi savo širdyje.

Nesuprasdami šitų dviejų patvirtinimo principų, daugelis sugriovė savo gyvenimus.

Paveiktas savo emocijų

Grižkime atgal į Jeremijo laikus. Hananijas buvo labai susijaudinęs dėl situacijos: jis norėjo, kad Babilonas būtų nugalėtas, kad jo tauta laimėtų karą, kad karalius išsaugotų sostą. Jeremijas taip pat norėjo viso šito, bet jis turėjo Viešpaties žodžius ir norėjo juos perduoti, nepridedamas savo emocijų ir minčių.

Kiekvienas, kuris nori pranašauti, aiškinti kalbas arba tarnauti kitomis Dvasios dovanomis, turi atsiriboti nuo savo emocijų, netgi jeigu jis ir myli tą asmenį, turi savo paties ketinimų bei troškimų dėl jo ir tos situacijos.

Tačiau svarbu ne tik atriboti savo emocijas nuo tos situacijos. Tiek Jeremijo laikais, tiek mūsų dienomis yra trūkumas pagarbos Viešpačiui, atsakomybės ir supratimo, ką reiškia kalbėti Dievo žodžius. Tai gimdo lengvabūdišką požiūrį į Dvasios dovanas ir veda į klaidą

Visame pasaulyje mokoma apie asmeninę pranašystę, bet niekada negirdėjau, kad tolygiai būtų mokoma ir apie atsakomybę kalbėti tuos žodžius. Pranašaujantis žmogus kalba lyg pats Dievas kalbėtų tam asmeniui - Dievo vietoje, ir man tai kelia pagarbią baimę. Tai ne tokia baimė: „Aš – pražuvau“, bet pagarba ir atsakomybė dėl kiekvieno žodžio svorio ir kiekvieno niuanso, kai jis bus išsakomas ir ištiriamas. Kur gi dabar yra šitas supratimas asmeninės pranašystės kultūroje ir tu, kurie apie ją moko?

Kokia turi būti asmeninė pranašystė

Apd 11:27-30 yra pasakojama apie pranašą Agabą, kuris atėjo iš Jeruzalės į Antiochiją, kur jau daugiau metų laiko mokė Paulius ir Barnabas. Būdamas su jais, Agabas išpranašavo badą, kuris taip pat palies ir Jeruzalę.

Agabas buvo iš Jeruzalės, tai galėjo įtakoti jo emocijas, tačiau jis perdavė žodį objektyviai ir tiksliai. Žmonės pagal šią pranašystę surinko paaukojimus, kad būtų galima paruošti maisto atsargas ir pasiųsti su jomis Paulių ir Barnabą susitikti su Jeruzalės lyderiais.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Agabo susitikimas su Pauliumi po šių įvykių tikriausiai aprašytas Apd 9:27-28, kur Barnabas pristato jį Jeruzalės lyderiams, arba tiesiog sutinka jį (Apd 11). Būdamas iš Jeruzalės ir būdamas vienas iš lyderių, jis tikriausiai turėjo galimybę visada sutikti Paulių ir išgirsti naujienas apie jo tarnavimą, kai tik jis tenai apsilankydavo.

Praėjus mažiausiai 15 metų po Apaštalų darbų 11 skyriuje aprašytų įvykių, po pranašystės apie badą Jeruzalėje ir po daugiau kaip 15 metų pažinties, mes skaitome apie Agabą, kuris perduoda Pauliui asmeninę pranašystę: „Ir kai jis atėjo pas mus, jis paėmė Pauliaus diržą, ir susirišo juo savo rankas ir pėdas, ir pasakė: „Taip sako Šventoji Dvasia: Taip žydai Jeruzalėje suriš vyrą, kuriam priklauso šis diržas, ir perduos jį pagonims (romėnams)““ (Apd 21:11).

Dabar mes suprantame, kad tai buvo jausminga ir sena draugystė, nes sekanti eilutė sako: „Tai išgirdę ir mes, ir tenykščiai prašėme, kad jis neitų į Jeruzalę“. Nepaisant to, Agabas perdavė Viešpaties Žodį nepridedamas savo nuomonės ar emocijų.

Pranašystės esmė

1 Kor 14:3 pasakyta, kad pranašystė yra skirta: „ugdymui, paraginimui, paguodai“. Čia nėra nieko apie ateities nusakymą. Ugdymas reiškia statydinimas, paraginimas – pabrėžinimas, paguoda – proto nuraminimas.

Dvasios Dovanos gali veikti kartu. Jono 1:47-48 aprašyta, kaip Jėzus sutinka Natanaelį ir sako: „Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos!“. Tai pažinimo žodis apie jo sąžiningumą, ir kai kurie gali pasakyti, kad tai yra dvasių skyrimas - būdas, kaip Jėzui buvo atskleista to žmogaus širdis. Pažinimo žodis – tai antgamtinis žinojimas kažko apie žmogaus praeitį ar dabartį. Dvasių skyrimas kartais gali pasireikšti per regėjimus. Jėzus pasakė: „Prieš pakviečiant tave Pilypui, kai buvai po figmedžiu, Aš mačiau tave!“. Šventoji Dvasia dažnai sujungia kelias dovanas.

Kai žmogus pranašauja, sako ugdymo, paraginimo, paguodos žodžius, ir Viešpats duoda jiems išminties žodį (trumpą žodį apie ateitį), toje pranašystėje bus ateities numatymo elementas. Tačiau tai nereiškia, kad jis yra pranašas. Pranašai beveik visada kalba tik apie ateitį. Pranašaujantys kartais gali gauti pažinimo arba išminties žodžius kartu su ugdymo, pabrėžinimo ir paguodos žodžiais, bet tai jų nedaro pranašais.

1Kor 12:7 pasakyta: „Bet kiekvienam suteikiamas Dvasios pasireiškimas bendram labui“. Dievas mūsų labai juos suskirstė ir pavadino, bet visos „dovanos“ – tai Šventosios Dvasios pasireiškimai. Ji gali pasireikšti kada nori, kaip nori ir, per ką nori.

Mes negalime savintis šitų pasireiškimų, manydami, kad esame kažkas, kai iš tiesų nesame. Kai kurie Dvasios pasireiškimai vyksta geriau per mūsų asmenybes negu per kitų žmonių, arba mes esame tokiose situacijose, kuriose Jis nori būtent taip pasireikšti. Mes esame niekas. Mes turime šitą turtą žemiškuose induose, kad šlovė tektų ne mums, bet Jam.

Namų bažnyčių aplinkoje Šventosios Dvasios dovanos pasireiškia daug subtiliau negu tradicinėse bažnyčiose, kur sustabdomas visas tarnavimas, kad susirinkimas išgirstų žodį iš „sesers Zuzanos“. Tai paprastai vyksta po šlovinimo. Visi nutyla, kad pasiklausytų... na jūs žinote, kaip tai vyksta.

Namų bažnyčioje pranašystė, išgydymas ir kiti Dvasios pasireiškimai vyksta draugiškų asmenų tarpusavio bendravime. Tai vyksta namų svetainėje, prie priešpiečių stalo ar kasdieniniame gyvenime savaitės metu.

Tai daug natūraliau. Prisiminkime Jėzų, kuris pietavo ir tuo metu priėjo du akli žmonės. Kitą kartą Jėzus svečiavosi vestuvėse ir pavertė vandenį vynu. Dvasios Dovanos pasireiškėdavo kasdieniniame gyvenime organiškai ir natūraliai. Atsiskaitomybė namų bažnyčiose sumažina klaidos galimybę, nes draugiškoje aplinkoje visi jaučiasi patogiai ir gali be įsižeidimo ištirti kiekvieną gautą žodį.

Savo kasdieniniame gyvenime mes tarnaujame Šventosios Dvasios dovanomis tarp tikinčių ir netikinčių. Tai vyksta labai natūraliu būdu. Dažnai tik vėliau mes suvokiame, kad tai buvo pažinimo žodis ar kitos dovanos pasireiškimas. Pavyzdžiui, staiga suvokiame, kad kažkas atsitiko mūsų bendradarbiui, ir paklausinėję įsitikiname, kad mūsų nuojauta buvo teisinga. Dažnai po to seka pabrėžinimo žodis, nors mums visai nereikia pridurti: „Taip sako Viešpats“. Galėčiau prirašyti knygą pavyzdžių, kaip Šventoji Dvasia veikia panašiu būdu mūsų kasdieniniame gyvenime. Mano klausimas jums, skaitytojau: „Ar galite prisiminti panašių nutikimų savo gyvenime?“. Aš manau, kad taip jums yra nutikę ne vieną kartą!

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Ef 4,8 Paulius cituoja pirmą Ps 68:18 dalį, visa eilutė tokia: „Tu užžengei aukštyn, nusivedei paimtus belaisvius, ėmei dovanų žmonėms, net maištaujančiams, kad Tu galėtum gyventi tarp jų“ (vertimas iš anglų k.). Štai ką Paulius norėjo pasakyti laiško Efezečiams 4 skyriuje - bažnyčia veikė namų aplinkoje, taip lygiai ir Jėzaus tarnavimas.

Dovanos turi būti matomos tarp žmonių, net tarp maištaujančių. Jos neturi būti uždarytos tarp keturių sienų, kai tik vienam kitam suteikiama teisė tarnauti dovanomis labai ribotą laiką (pvz.: nuo 11.15 iki 11.30). Kai mes gyvename su Kristumi, kuris yra mūsų viduje ir bendraujame su pasauliu, Dovanos yra natūrali mūsų gyvenimo dalis, ne dvasiniai žaislai, bet malonės pasireiškimas.

Kitą savaitę toliau tęsiu mokyti apie keistus populiarius mokymus...

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Keisti populiarius mokymai. 3 dalis **Kviesti Jį nusileisti arba kilti patiems?**

John Fenn, 2011 m. sausio mėn. 8 d., www.supernaturalhousechurch.org

Atsivesti Jį iš dangaus arba pakilti pas Jį patiems?

Šis keistas populiarius mokymas veda žmones į daugybę klaidų. Jis nejučiomis prasiskverbė į keletą šiuolaikinės krikščionybės srovių. Tūkstančiai galvoja, kad jie yra tikėjime, nors iš tikrųjų - klysta.

Pavyzdžiai – „Atsivesti Jį iš aukštybių“

3.000 susirenka mieste, kad „nuleistų dangų“, klykdami kiek tik turi jėgų, intensyviai maldaudami Dievo dėl savo tautos. Po to vyksta keli susirinkimai stadionuose tuo pačiu tikslu kitoje valstijoje. Toks pat spieгимas „iš visų plaučių“ Dievui, įkvepiantis lankytojus pareikšti: „Mes žinome, kad Dievas išgirdo mus ir atsitys prabudimą, kuris per 30 dienų pakeis mūsų tautą“ (taip pranašavo lyderiai). Jie tikėjo, kad daugybės žmonių nuoširdumas ir intensyvios maldos tikrai palietė Dievo širdį.

Du lyderiai sukviatė „prasilaužimo“ susirinkimą kitame mieste, kad iššauktų iš dangaus Dievą ir sugriautų tvirtoves žmonių protuose, kad ir ten ateitų prabudimas. Jie pasakė lankytojams, kad šį tikslą galima pasiekti 40 dienų pasninku. Aš kalbėjausi su kai kuriais dalyvavusiais žmonėmis po poros savaitių. Jie pasninkavo 40 dienų, valgydami lengvus užkandžius ir atsisakydami tuo metu žiūrėti televizorių. Jie buvo įsitikinę, kad pasibaigus pasninko laikui jų miestas bus pakeistas dėl jų pastangų ir maldos susirinkimo.

Kartais tai būna labai asmeniška: „Ką aš turiu padaryti, kad Dievas man duotų atsakymą, išgydymą arba išlaisvinimą?“. Galbūt tai bus pasninkas, žodis, apsilankymas kažkokiam susirinkime ar netgi išsiuntimas kažkam paaukojimų.

Visa tai parodo jų gerą širdį ir gerus motyvus. Klaida ta, kad jie mano, jog turi būtinai kažką padaryti, kad Dievas ateitų į jų situaciją, ir kad Dievą reikia įtikinti.

„Pakilkime aukščiau“: vakarinio tarnavimo metu moteris išėjo į priekį, kad būtų priartinta prie Dievo. Jai reikėjo šaukti iš visų jėgų, kad parodytų Dievui, koks rimtas jos nusiteikimas. Tuo metu kita moteris (tarnautoja) klykė jai į veidą kaip muštro seržantas naujokų stovykloje.

Daugybė tarnautojų susirinkimuose žada, kad lankytojai bus paimti į trečiąjį dangų ir moko, kad tai, ką Jonas (Apr 1:10) vadina „būti Dvasioje“, galima patirti savo pastangomis (Apr 1:10; 4:2).

Paulius mokė: pirmas dangus yra atmosfera, antras dangus - žvaigždės, trečias dangus - tai vieta, kur gyvena Dievas. Taigi jie sako, kad jei tu ateisi į jų susirinkimą, tau parodys, kaip patekti į dangų.

Leiskite man paaiškinti. Aš nesu prieš žmones, kurie meldžiasi dėl prabudimo, arba intensyviai rauda maldose, arba nori patekti į dangų. Aš nesu nei prieš vienus iš jų. Aš tik noriu pasakyti, kad klaida, kai

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

manoma, kad mes turime iššaukti Dievą iš dangaus ir įtikinti Jį, kad duotų mums prabudimą, išgydymą, ir t.t. arba, kad mes savo valia galime patekti į dangų ir/arba būti pagauti Dvasios.

Visame pasaulyje tikintys ir netikintys žmonės turi dvasinių išgyvenimų. Jei jūs darysite tuos minėtus dalykus, jūs gal būt patirsite antgamtinus dalykus, bet kartais netgi krikščionių susirinkimuose jie gali būti ir ne iš Dievo. Šventoji Dvasia veikia sutinkamai su Žodžiu. Jeigu jūs išeisite už Dievo Žodžio ribų, jūs peržengsite ribą iki kurios veikia Šventoji Dvasia, tuomet jūs save atversite demonams ir kitokiems pasaulio, bet ne iš Dievo patyrimams.

Dauguma minėtų mokymų/tikėjimų kalba apie tai kaip „nuleisti dangų“ arba pakilti į jį patiems maldoje, taip pat moko, kad tie patyrimai reiškia prasiveržimą arba atneša atsakymus į jūsų gyvenimą. Dažnai pats krikščionių noras patirti daugiau Dievo dabartinėje krikščionių kultūroje, kuri yra praradusi jėgą, yra nekaltas, geras ir teisingas.

Bet reikia suprasti, kad Šventoji Dvasia veiks tik Dievo Žodžio ribose. Už šitų ribų, jūs atsiduriate pats vienas – be Jos. Net jeigu tarnautojas yra pateptas ir turi vardą, netgi jei prieš tai vyko pateptas šlovinimas, netgi jei tarnavimas vyko Jėzaus vardu – Šventoji Dvasia judės tik Žodžio ribose, nepaisant kokie vyks tuomet dvasiniai pasireiškimai.

Kontrastas tam - Dievo Žodis

Nesuprasdami Dievo teismo ir bandydami įtvirtinti savąjį teismą... „Bet teismas iš tikėjimo kalba taip: „Nesakyk savo širdyje: „Kas įžengs į dangų?“ - tai yra Kristaus atsivesti; arba: „Kas nusileis į bedugnę?“ - tai yra Kristaus iš numirusių susigrąžinti“ (*pridėti kažką savo pastangomis prie to, ką Jėzus jau padarė ant kryžiaus*). Bet ką gi jis sako? – „Arti tavęs yra žodis – tavo burnoje ir tavo širdyje“ – tai yra mūsų skelbiamas tikėjimo žodis“ (Rom10:6-8).

Ši citata iš laiško Romiečiams parodo, kad Paulius kovojo su tokia pat klaida ir savo dienomis. Tuo metu krikščionys Romoje dėl tikėjimo prarasdavo savo gyvybes, todėl žmonės siekė dieviškų patyrimų, kurie patvirtintų jų tikėjimo teisingumą. Žmonės ir šiandien tokie patys: gyvenimo ar mirties klausimas, arba spaudžiančios problemos ir kai kurie netyčia tampa klaidingų populiarių mokymų aukomis ir, kaip anksčiau rašiau, ima bandyti „nuleisti Jėzų iš dangaus“ arba pakilti iki Jo patys.

Gydytojau, pasigydyk pats

Argi jūs manote, kad Dievą reikia įtikinti elgtis jūsų labui? Tai kyla iš tos minties, kad Dievas turi būti įtikintas ir jau nedaug trūksta, kad imtume mąstyti, kad Jis yra jūsų priešas. Bet Jis toks nėra. Jei tave pagavo ši klaida, paprasta atgaila ir širdies pakeitimas atstatys Tėvo/vaiko santykius, pakeis šeimininko/vergo mąstymą.

Tėvas nėra tas miegantis draugas, kuris nenori keltis ir duoti duonos vidurnaktį (Lk 11:1-13), kad jūs turėtumėte daužyti duris ir maldauti tol, kol jis pabus ir išgirs. Tai prieštarautų tikrajam Jėzaus mokymui. Jėzus norėjo pasakyti, kad net jūsų geriausias draugas, nors nenorėdamas pakils ir padės jums, bet jūsų dangiškas Tėvas tikrai yra kitoks. Jėzus tęsė:

„Tad Aš jums sakau: prašykite ir jums bus duota; ieškokite, ir rasite; belskite, ir bus jums atidaryta. Nes kiekvienas, kuris prašo - gauna, kas ieško - randa, ir beldžiančiam - atidaroma. Kuris iš jūsų, būdamas tėvas, duonos prašančiam vaikui duotų akmenį?! Ar prašančiam žuvies duotų gyvatę? Arba prašančiam kiaušinio duotų skorpioną? Jei tad jūs, būdami blogi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų Tėvas iš dangaus duos Šventąją Dvasią tiems, kurie Jį prašo“ (Šventoji Dvasia čia reiškia, kad su jos pagalba jūs gausite atsakymą į savo maldą).

Suvok, kad Kristus yra tavyje

„Niekas nesakys: „Žiūrėk, ji čia“, arba: „Žiūrėk, ji ten!“ Nes Dievo Karalystė yra jumyse“. „Kristus jumyse, šlovės viltis“. „Bet jūs turite Kristaus protą“. „Ką? Ne gi nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios, kurią gavote iš Dievo?“ (Lk 17:21; Kol 1:27; 1 Kor 2:16; 6:19)

Mums nereikia nei pakilti, nei nusileisti, kad atsivestume Jį. Jis yra mūsų viduje. Aš nukreipiu savo maldas į savo vidų, ten kur – Jis. Ir ten aš girdžiu Jo balsą. Aš nukreipiu maldų aukštyn, bet susitelkiu į Kristų savyje. Man nukreipti savo maldas aukštyn tolygu kaip kalbėti asmeniui, bet užuot žiūrėjus į Jo akis, kalbėti šalia esančiam baldui. Aš bendrauju su Juo, esančiu mano viduje. Mes kartu ištiriame mano gyvenimą, motyvus ir širdį.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kai asmuo tikrai pažįsta Tėvą, kuris per Šventąją Dvasią gyvena jo viduje, jis paliks tą supratimą, kad jam reikia „nuleisti“ arba „pakilti“, kad patvirtintų savo tikėjimą, arba gautų atsakymus į savo maldas. Mano gyvenime beveik kiekvienas stebuklas, kurį gavau kilo iš mano intymumo su Tuo, Kuris gyvena mano viduje.

Ar mes galime ką nors pridėti prie to, ką atliko Jėzus ant kryžiaus? (ar gali, ką nors pridėti klykimas ir maldavimas?) Ar gali kas nors, ką jūs darote pagerinti Kristų jumyse, šlovės viltį? Ar yra kažkas, ką mes galime padaryti čia žemėje Dieve, Dievui, arba dėl Dievo, kad Jis būtų labiau įtikintas mylėti žmones žemėje?

Mes visi savo laiku pateksime į dangų, bet visiškai aišku, kad mes negalėsime Jo vėl „nuleisti“ iš ten ant kryžiaus. Todėl mes turime liautis bėgioti pirmyn ir atgal, bandydami „nuleisti“ Jį žemyn, arba įtikinti Jį veikti mūsų labai arba bandydami patirti tai, kas yra danguje, užuot kad tiesiog kalbėtume su Juo savo viduje, ugdytume savo suvokimą, kad Jis tikrai yra ten, nukreipdami savo mintis į gyvąją Kristų, kuris gyvena mūsų dvasiniame žmoguje.

Gyvenki taip ir tau atsivers Dangaus Karalystė. Jis yra kaip Tėvas, kuris stebi laukdamas, kol jo vaikas atidarys dovaną po dovanos, kurias Jis paruošė, todėl džiaukis ir žinok, kad mums tai padovanota!

Sekančią savaitę mokysiu apie kitus klaidingus mokymus.

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Keisti populiarius mokymai. 4 dalis

Purtymasis

John Fenn, 2011 m. sausio mėn. 15 d., www.supernaturalhousechurch.org

Purtymasis, purtymasis...

Daugeliui dabar priimtina manyti, kad jeigu Dievas kažkaip pasireiškia - tai žmonės, jausdami Jo Artumą, turi pradėti juoktis arba purtytis. Bažnyčios nesutaria šiuo klausimu. Žmonės taip pat. Vieni - už, kiti - prieš, bet ką gi apie tai sako Žodis? Šį kartą dar noriu rašyti apie labai populiarią paraginimą: „Sukelkime Viešpačiui gausius aplodismentus“, ir panašius su tuo susijusius dalykus.

Pirmiausia bandykime atsakyti į klausimą: kas gi atsitinka Viešpaties Artume, kad žmonės kartais pradeda juoktis arba purtytis?

Žemiški kūnai/dangiški kūnai. Mūsų kūnai yra padaryti iš žemiškų medžiagų. Jėzus dabar turi pašlovintą žmogaus kūną iš dangiškos medžiagos. Apie tai galima paskaityt 1 Kor 15:40-52.

Kai mes gausime dangiškus kūnus, mes galėsime priimti žemiškus dalykus, panašiai kaip Jėzus po prisikėlimo valgė žemišką maistą. Bet jeigu žmogus žemiškame kūne valgo dangaus maistą, tai perkrauna jo kūną. 1 Kar 19:5-8 skaitome, kaip Elisas valgė angelo paruoštą maistą ir įgavo jėgų 40 dienų keliauti pėsčiomis.

Mūsų žemiški kūnai panašūs į elektros ritę arba elektrinę viryklę, kai ji įjungiamo, ji įkaista, nes ritė priešinasi elektros srovei – kuo daugiau elektros srovės, tuo daugiau ji įkaista. Mūsų kūnai dar nebūdami iš dangiškos medžiagos, kuri gali pakelti neribotą Tėvo jėgą, priešinasi Dvasiai, nes jie yra žemiški.

Kai žmogus pirmą kartą pajaučia Viešpaties Artumą, jį gali išpilti karštis, parausti veidas, gali jausti šilumą arba jo oda gali pašurpti. Tačiau jo dvasioje yra didelė ramybė. Šiame pradiniam etape jie gali imti virpėti arba pajusti džiaugsmą savo viduje. Štai kodėl kyla tas juokas arba purtymasis.

„Įjungiamas į srovę“ – kai srovė ima tekėti per kūną, žmogus gali trumpam prarasti jėgas ir nukristi. Jn 18:5-6 skaitome, kaip Jėzus pasakė savo suėmėjams: „AŠ ESU“ ir jie nugriuvo atbuli ant žemės (vertimas iš anglų k.). Po to jie atsikėlė, ir Jis leido jiems būti suimamas.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Jeigu žmogus praranda jėgas, gali būti, kad kuriam laikui nugrius, arba pakliūs į transą. Apd 10:10 aprašyta, kaip tai nutiko Petruui. Po to žmonės dažnai liudija, kad jie stipriai pergyveno Jo Artumą, kartais matė regėjimus arba girdėjo jiems sakomus žodžius. Kai kurie tuo metu netgi buvo paimti „Dvasioje“ į dangų. Man tai nutiko keletą kartų. Kai tai nutinka, jautiesi taip natūraliai ir užtikrintai, kad sunku suvokti ar esi kūne, ar Dvasioje. Štai kodėl Paulius rašė, kad jis nebuvo tikras, ar jis su kūnu, ar be buvo paimtas į dangų (2 Kor 12:1-4).

Jeigu Tėvas toliau didintų jėgos kiekį žmogui, tai nužudytų jo kūną. Štai kas nutiko Uzui 2 Sam 6,7 (Dovydas vežė arką vežime užuot liepęs levitams ją nešti ant neštuvų. Tai buvo neteisinga ir dėl to žuvo Uza. Po to Dovydas vykdė Viešpaties nurodymus dėl skrynios (11-13 eilutės).

Paulius rašė, kad ši jėga stipresnė už mirtį. Taip kaip Jėzus pakilo iš kapo, ši jėga pakeis mūsų žemišką kūną, pakeis molekulių struktūrą. Tai bus vadinama „paėmimu“ arba, kaip rašė Paulius: „mes visi būsime pakeisti“ dangiška medžiaga. Štai taip Jėzus buvo prikeltas iš mirties – už mirtį galingesnė jėga transformavo Jo mirusio kūno ląsteles ir pavertė jas dangiška medžiaga!

Dabar vėl apie purtymąsi

Suprasdami kaip žemiškas kūnas reaguoja į Viešpaties Artumą, turėtume paklausti, ar šita reakcija gali būti kontroliuojama? Gerą patarimą esu girdėjęs, būdamas paaugliu, kai 1970 metais į miestą atvyko Francis ir Čarlzas Hanteriai. Išgydymo tarnavimo metu į priekį buvo pakviesta paauglė mergaitė, kurios dešinė ranka be perstojo purtėsi.

Čarlzas pakvietė ją į priekį maždaug prieš tūkstančio žmonių susirinkimą. Mergaitės ranka drebėjo labai dramatiškai. Čarlzas paklausė, ar ji jaučia Viešpaties Artumą? Mergaitė atsakė: „taip“, ir kad jos ranka visada taip purtosi tokiais atvejais. Čarlzas mokė iš 1 Kor 14:32: „pranašų dvasios yra paklusnios pranašams“.

Tai reiškia, kad viską, kas vyksta tavo dvasioje tu gali ir turi kontroliuoti. Paulius mokė namų bažnyčios kontekste. Apd 18,7 parašyta, kad jie pradžioje rinkosi Justo namuose, ir kad jie turėjo kalbėti paeiliui arba net susilaikyti, netgi jeigu kažką turėjo nuo Viešpaties, tačiau nebuvo galimybių pasisakyti, arba buvo netinkamas laikas, arba kažkas kitas taip pat turėjo ką pasakyti. Kas yra tavo dvasioje privalo tau paklusti – tu pats esi atsakingas kalbėti laiku, mandagiai ir tinkama proga. Jeigu tu neturi galimybės pasidalinti, tu nenusidedi (1 Kor 14,26).

Čarlzas pamokė mergaitę, kad ji gali kontroliuoti savo kūną. Jis liepė jai pamažu stengtis mažiau drebinti ranką, o po to paklausė: „Ar ji vis dar tebejaučia Viešpaties Artumą?“. Mergaitė atsakė: „Taip“. Tuomet jis liepė jai visai nustoti drebinti ranką ir vėl paklausė ar ji tebejaučia Viešpaties Artumą ir ji vėl atsakė teigiamai. Tuomet jis liepė jai grįžti į savo vietą ir paaiškino, kad Dievas yra džentelmenas ir pats šavęs nepertraukia. Mergaitės purtymasis blaškė visų dėmesį, trukdė susikaupti ir klausytis Francis ir Čarlzo pamokslavimo. Taigi aišku, kad NE Dievas buvo purtymosi priežastis, bet mergaitės nemokėjimas reaguoti į Dievo Dvasios jėgą.

Tą patį galima pasakyti apie juoką, purtymąsi ir kartais net lingavimą pirmyn - atgal. Dievas nori, kad mes save kontroliuotume. Dievas nepertraukia Pats Šavęs, bet pastoriai prisibijo žmonių, kurie mano, kad kai Dievas pasireškia, negalima valdytis, kad nesustabdytum Jo veikimo. Jei tai būtų tiesa, bažnyčioje būtų chaosas. Apie tai būtent rašė Paulius 1 Kor 14:26-32, kai mokė juos kalbėti paeiliui, nusileisti vienas kitam, patylėti, jei kitas nori kalbėti, leisti kad tik du - trys pranašautų, ar kalbėtų kalbomis, ar jas aiškintų. Tu gali kontroliuoti savo dvasią. Tu nenusidedi prieš Dievą tai darydamas. Tačiau kartais geravaliams žmonėms trūksta Dvasios kelių pažinimo.

Jeigu atrodo, įtartina, išvyk tai

Tačiau yra kitokie atvejai. Evangelijose aprašyta, kad demonai prieš palikdami žmones, purtė jų kūnus. Kai žmonės paliečia Šventoji Dvasia, gali prasidėti tokie demoniški purtimai. Tai reiškia, kad tą demoną reikia išvyti.

Mano patyrimas toks, kad dauguma purtymųsi, kuriuos tarnautojai vadina Dievo pasireiškimais, iš tiesų yra demoniškos kilmės. Konvulsijos, nekontroliuojamas purtymasis – visa tai yra demoniški reiškiniai, nors jeigu jūs galite valdytis - tai gali būti ir iš Dievo Dvasios. Jei tai vyksta prieš žmogaus valią - tai požymis, kad Šventosios Dvasios poveikyje žmoguje ėmė reikštis demonas, ir jis turi būti išvytas.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Mergina išėjo į priekį, ir žymūs prabudimo pamokslininkai klykė melsdamiesi už ją, nes jie manė, kad mergina buvo paliesta Dievo. Aš tuo metu buvau trisdešimt pėdų atstumu ant platformos, bet, kai tik pamačiau, supratau, kad mergina buvo purtoma demono. Ėmiau tyliai melstis. Tą vakarą aš vadovavau susirinkimui, todėl turėjau valdžią dvasioje/Dvasioje. Aš įsaciau dvasiai nedelsiant ją palikti. Ji pakluso. Mergina nugriuvo be žado. Žymūs pamokslininkai ir visas susirinkimas, atsidėkodami Dievui, sukėlė aplodismentų audrą. Jie absoliučiai nesuprato, kas iš tiesų atsitiko.

Vėliau mergina priėjo prie manęs ir paprašė, kad pasimelsčiau. Ji pasakė, kad jai kiti sakydavo, jog jai reikia išlaisvinimo. Jos viduje pasigirdo piktas neapykantos ir sumaišties pilnas balsas, paskui prasidėjo nevaldomas konvulsinis purtimasis, bet kai dvasia ją paliko, atėjo ramybė. Aš meldžiausi už ją ir Šventoji Dvasia labai juntamai nusileido ant jos. Aš gavau jai pranašiską žodį, ir ji liudijo, kad patyrė didelę ramybę. Purtymasis yra kūno pasireiškimas, kuris vyksta dėl nežinojimo, arba Šventoji Dvasia, kuri visada leis žmogui save kontroliuoti, arba –demonas.

Taigi, jeigu dvasia tau kelia abejones, išvyk ją.

Pasakyk žmogui, kuris purtos, kad jis turi demoną ir tu jį nori išvyti bei stebėk, kokia jo reakcija. Tu suprasi iš jo reakcijos - asmuo arba nustebęs, arba jei turi demoną, tas demonas išsigąs, kad tu supratai jo apgaulę. Tada gali įsakyti jam Jėzaus vardu palikti tą žmogų.

Aplodismentai Dievui

Tai nesunku suprasti. Biblijoje galima rasti 9 eilutes, kuriose paminėtas plojimas. Jose kalbama apie medžius, upelius, bet tik vienoje eilutėje paminėti žmonės: „Plokite visi žmonės su pergales šūksniais Viešpačiui“. Tai plojimas, kai pasiekta pergalė. Kai žmogus toks laimingas, kad jis tai išreiškia plojimu - viskas gerai.

Bet Dievas nėra „šoumenas“, kad jam reikėtų aplodismentų. Jis nėra Holivudo Jėzus. „Ach, padėkokime Dievui Tėvui už šitą nuostabų saulėlydį, paplokime Jam už tas nuostabias spalvas, už visą šitą grožį - priimk Viešpatie mūsų padėką“- NE!

Dievas yra Dievas, o mes - ne. Mes plojam, norėdami išreikšti pergalės džiaugsmą prieš Jį, bet ne Jam. Ar mes galime rasti nors vieną pavyzdį aprašytą NT, kai žmonės plojo Jėzui, norėdami Jį pagarbinti. Kai Jis prisikėlė ir buvo jų tarpe, argi vienuolika apaštalų sukėlė Jam aplodismentų audrą? O gal jie krito prie Jo kojų Dievo baimėje? Ar jūs galite matyti Apreiškimo knygoje minias, kurios stovi prieš sostą plodamos, ar minias, kurios lenkiasi ir susižavėjime lieja iš savo širdžių garbinimą?

Kai tu ploji Dievui, tai įžeidžia Jį. Ploti todėl, kad esi laimingas, yra gerai. Prisimenu sceną filme „Karalius ir aš“. Vaikai žaidžia savo tėvo sosto menėje: vieni juokiasi, kiti - šoka, bėgioja, ploja džiaugdami, kiti tiesiog ramiai žaidžia. Nei vienas neatsistoja prieš tėvą ir nepradeda jam ploti. Toks elgesys skaudintų tiek juos, tiek tėvą ir būtų įžeidimas ir netinkamas elgesys tėvo ir vaikų bendravimui.

Tačiau ploti todėl, kad esate laimingi Jo Artume - nieko blogo. Taip pat - Jis yra Tėvas ir gyvena mūsų viduje - Jėzus mokė, kad Jis ieško tų, kurie garbina Jį, bet ne tų, kurie ploja, juokiasi ar purtos.

Baigdamas temą noriu pasakyti, kad bažnyčios kultūra prarado apreiškimą apie Dievo Artumą (angliškai buvimą - „presence“), bet apie tai-kitą kartą.

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Keisti populiarius mokymai. 5 dalis

Nereikia Biblijos?

John Fenn, 2011 m. sausio mėn. 22 d., www.supernaturalhousechurch.org

Mes turime Šventąją Dvasią - tai kam tada mums reikalinga Biblija?

Gal būt daugelis mano skaitytojų bus labai nustebinti, bet šitas požiūris greitai tampa populiariu. Šis mokymas tai tik kulminacija to, kad metų metais pastoriai ir mokytojai nemokė tyro Dievo Žodžio, o mokė tradicijas, keistus populiarius mokymus, naudojo eilutes, išimdami jas iš konteksto, taip kaip jiems reikėjo, pateikdami save arba padarydami dvasinius patyrimus svarbesniais už siekimą turėti Kristaus charakterį.

Nuo 1960 iki 1980 metų nepaprastai išaugo bažnyčių skaičius, pasirodė daugybė Biblijos vertimų, bet štai dabar mes turime kartą žmonių, kurie nesupranta, kad tarp Žodžio ir Dvasios yra balansas (atitikimas).

Metų metais pastoriai ir mokytojai maitino juos pienu arba iškreiptu Žodžiu. Jie neišmoko pasverti, įvertinti savarankiškai to, ką girdi pagal Biblijos tekstą (skyrius, eilutę), ir nebuvo išmokyti klausyti Tiesos Dvasios savo viduje.

Vaizdo ir garso karta yra išlavinta tikėti tuo, ką ji mato prieš savo akis. Ji niekada neapsvarsto ir nestudijuoja to, kas jiems sakoma. Bet vis tik yra tokių, kurie trokšta ir alksta tiesos bei siekia ją pažinti.

Mums nereikia Žodžio logikos

Jie sako: Paulius neturėjo Rašto, pirmieji krikščionys neturėjo Naujojo Testamento, jie teturėjo Šventąją Dvasią, taigi mes galime būti tokie kaip jie. Tačiau tai yra neišmanymas ir trumparegiškumas. Laiškus, kuriuos Paulius ir kiti rašė, pirmieji krikščionys laikė šventu raštu. Tai įrodo Petro teiginys: „...kaip jums parašė ir mūsų mylimas brolis Paulius pagal jam duotą išmintį; jis taip pat kalba apie šituos dalykus visuose laiškuose. Juose esame sunkiai suprantamų dalykų, kuriuos neišmokyti ir svyruojantys iškraipo, aiškindami, kaip ir kitus Raštus, savo pačių pražūčiai“ (2 Pet 3:15-18).

Petras laikė Pauliaus laiškus Raštu, taip pat ir tie, kurie nebuvo vieni iš tų, kuriuos Petras vadina „neišmokytais ir svyruojančiais“ – panašiai kaip ir mūsų dienomis - dvasine prasme nestabilūs, svyruojantys vaikai, blaškomi kiekvieno mokymo, kaip Paulius parašė Ef 4:14. Mokymo vėjas, tai keista populiari doktrina (angl. - fad doctrine). Po kurio laiko vėjas pasikeičia ir atpučia kitą keistą mokymą. Minia patraukia paskui pamokslininkus, kurie sako, kad turi „šviežiausią ir nuostabiausią“ žinią iš dangaus.

Be to, kad Petras laikė Pauliaus laiškus Raštu, turim suvokti, kad pirmojo amžiaus tikintieji turėjo gyvą Raštą. Jie turėjo privilegiją susitikti su Naujojo Testamento autoriais, ir kitais, kurie buvo su Jėzumi. Jie iš pirmų lūpų girdėjo, ką Jėzus sakė ir koks Jis buvo. Jie galėjo tų žmonių klausyti ir gauti atsakymus, kurie mums liko neužrašyti. Pirmojo amžiaus tikintieji pažinojo tuos, kurie vaikščiojo ir kalbėjo su Jėzumi. Taigi sakyti, kad jie neturėjo Naujojo Testamento, reiškia ignoruoti tiesą.

Dievas sako...

Antrame laiške Petras rašė apie Atsimainymo kalno patyrimą, kur jis matė Mozę (atstovauja įstatymą) ir Eliją (atstovauja pranašus), kurie pasirodė ir aiškino Jėzui, kaip pagal įstatymą ir pranašus Jis įvykdys Raštą savo mirtimi ir prisikėlimu Jeruzalėje (Lk 9:31).

Ar galite įsivaizduoti, ką Petras patyrė? Tėvas kalbėjo iš spindinčio debesies. Jėzus pats tapo šviesa, pasirodė du pagrindiniai ST herojai...WOW! bet Petras trumpai papasakojęs apie šitą patyrimą (2 Pt 1:16-19), rašo: „Taip pat mes turime dar tvirtesnę pranašų žodį. Jūs gerai darote, laikydamiesi jo...“. Petras sako, kad nesvarbu koks nuostabus dvasinis patyrimas Atsimainymo kalne, Raštas yra dar „tvirtesnis žodis“.

Nors dauguma krikščionių nesutinka su tikėjimu, kad mums nereikia Žodžio, nes mes turime savo viduje Šventąją Dvasią, mūsų krikščioniška kultūra yra įtakojama tokio požiūrio. „Mums nereikia Biblijos“ - šis mokymas remiasi tokiomis mintimis: „kadangi ne viskas aprašyta Biblijoje, tai mano patyrimas yra teisingas“. Jie nesako: „man nereikia Biblijos“, bet praktiškai jie tiki, kad jų patyrimas yra svarbesnis už rašytinį Žodį. Negaliu suskaičiuoti kiek jau kartų aš stovėjau prieš auditoriją ir mokiau, rodydamas Rašto

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

eilutes ir skyrius, o studentai pašokdavo iš vietos ir pradėdavo pasakoti apie kokio nors pamokslininko patyrimą arba doktriną (nors buvo aišku, kad tai nebuvo patyrimas iš Dievo) jie kovojo savo viduje, kuo tikėti: Biblija ar tuo mokytoju.

Kartą aš jų paklausiau: ar jie tiki Jėzumi ir Pauliumi, ar tuo mokytoju? Jų veido išraiška bylojo, kad jie niekada anksčiau apie tai nepagalvojo. Aš buvau didžiai nustebęs. Aš sakydavau savo studentams, kad nėra svarbiausia tikėti viskuo, ką aš mokau, bet daug svarbiau žinoti, kuo tu tiki ir kodėl. Svarbiausia, kad tu pats gali surasti skyrių ir eilutę ir apginti savo tikėjimą.

Pavyzdžiai klaidų, kurios kyla iš „man nereikia Biblijos“

Keliavimas į trečią dangų savo noru. Kartu su šituo eina tokie mokymai: kaip būti perkeltam savo noru, matyti angelus ir Jėzų, pakliūti į transus, matyti regėjimus, vizualizuoti Jėzų savo viduje, kad gautum vidinį išgydymą (viskas savo noru). Taip pat keliauti savo noru į pragarą, savo noru skirti dvasias ir kiti dvasiniai patyrimai.

Biblijoje matome, kad minėtus patyrimus inicijuoja dangus. Kai žmogus imasi savo iniciatyvos, tai atveria duris kitoms dvasioms, o ne Šventajai Dvasiai.

Kitos numylėtos doktrinos: Ateiviai (angl. Nephilim) ir jų palikuonys yra tarp mūsų ir kelia mums pavojų, vienas iš jų - Antikristas.

Mokymai taip išplečia malonės ribas, kad žmogui jau nereikia atgailauti ir būti atsakingu už savo veiksmus, nes mes gyvename malonės amžiuje. Kitas perlenkimas – tu turi pradėti savo dieną prašydamas atleidimo.

Įvardink ir skelbk tai (ką kalbėsi, tą turėsi). Klestėjimo mokymas. Jėzus nori, kad kiekvienas būtų turtingas, ir tai pasieksi duodamas.

Metų metais žmonės ištraukdavo Rašto eilutes iš konteksto, kad paremtų jomis savo mylimą doktriną. Tai tinka viskam, pradėdant tuo, kad moterys turi bažnyčioje tylėti, baigiant: „ką kalbėsi, tą turėsi“... Rašto eilutės iškraipomos. Kalbant apie pinigus cituojamos rašto eilutės, kurios tikrai nieko bendro su pinigais neturi. Vienas vaikiškas man netgi aiškino, kad Biblija įteisina vergovę. Visiems aišku, kad neatsižvelgiant į kontekstą, Biblijos eilutes galima pritaikyti viskam, kam tik nori.

Labai alkani!

Kristaus Kūnas labai išalkęs tikrų dalykų, todėl šiuo metu taip akcentuojami įvairūs dvasiniai patyrimai. Trokšti tikro Dievo prisilietimo yra teisinga, bet kai žmonės neišmokyti tikrinti mokymus pagal Raštą, jie tampa blaškomi įvairių doktrinų vėjų.

Štai kodėl taip smarkiai plečiasi namų bažnyčia. Ne todėl, kad žmonės nepatenkinti tradicine bažnyčia, bet todėl, kad nori Dievo – ir suranda Jį mažose grupėse, kurios leidžia Viešpačiui vadovauti susirinkimui. Čia jie patiria bendruomenės jausmą ir tikras draugystes. Taip, iš tiesų kyla nauja karta, kuri mokosi suderinti savo dvasinius pergyvenimus su Žodžiu.

Kitą savaitę - nauja tema. Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com